

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570748192/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

dine stride Bølger; til Oceanets Afgrund! Jeg fandt mit Hierte aldeles lettet og nærmede mig de overfor vinkende Høie bag hvilke Heden udbreder sig, som den alt forglemmende Skygge nærmer sig Elysium. Jeg fandt mig løst af utallige Baand, frie som Fuglen, der svævede over mig i Luften, jeg fandt mig første Gang Jordborger; og denne Følelse farvede mine Kinder med en nye Rødme, pirrede mine Nerver med en nye Kildren, og satte alle mine Muskler i en saa levende Bevægelse, at jeg saae mig i Stand til at springe paa Land med en Fyrighed, som om jeg pludselig var bleven frisk – og jeg var det virkelig meer end jeg siden min Vaagnen den sidste Morgen i Kiøbenhavn nogensinde havde været det.

Var det mueligt bestandigen til rette Tid saaledes at gienstemme de slappede Livsaander – kunde Mennesket altid, naar det behøvedes, saaledes optrække sit Uhr – troer jeg, det stedse vilde skuffe Døden, der kuns i de Øieblikke, hvori det indre Princip slumrer paa sin Vagt, lister sig til at anbringe Morderslaget. Men da dette Princip trænger til Slummer, som alle andre Vægtene – er Livets uophørlige Bevaring lige saa chimærisk, som Staternes.

Vi kørte gennem veldyrkede Marker til Flekken *Winsen*, hvorigiennem der flyder en Bæk, og siden over Moor og Steene til det gamle *Bardewyk*, hvorfra et meget romantisk Landskab paa venstre Haand langs med Floden *Ilmenau* underholdt os til *Lüneburg*.

Denne Stad praler med otte anseelige Spire, og falder med sin høie Kalkbanke og Saltværket, særdeles i nogen Frastand, meget glimrende i Øiet. Jeg nærmede mig den med en slags Ærbødighed – ikke saa meget for Spirenes og Bankens, selv ikke saa meget for Saltets Skyld – uagtet Salt er mig næst Brød og Vand, det uundværligste til Livets Ophold – som fordi den har Æren af i sit Skiød at have frembragt den største Tonkunstner, og een af de elskværdigste Mænd jeg kiender.